

PASARÉTI PRÉDIKÁCIÓK
refpasaret.hu

**Pasarét, 2024. december 25.
(szerda)**

Szepesy László

KARÁCSONYI HANGULAT

Énekek: 422, 414, 445,3

Lekció: Lukács 2,1-7

Alapige: Lukács 1,46-48

„Akkor mondta Mária: Magasztalja az én lelkem az Urat, és örvendez az én lelkem az én megtartó Istenemben. Mert rátekintett az ő szolgáló leányának alázatos állapotára; mert íme mostantól fogva boldognak mondanak engem minden nemzetségek.”

Imádkozzunk!

Felséges Urunk, Megváltó Jézus Krisztusunk, az angyali sereggel együtt mi is Téged akarunk őszinte szívvel és hittel imádni és magasztalni, átélve és elhíve azt a csodát, hogy Te eljöttél, hogy megkeress és megtarts bennünket, elveszetteket. Köszönjük Neked karácsonynak azt a csodáját, hogy Te, a Felséges, szolgálóformát vettél fel, olyanná lettél, mint mi: emberré, kivéve a bűnt. Te, aki a mennyben uralkodtál, eljöttél, hogy mindennek szolgájává legyél. Te, aki mindennek felett gazdag voltál, szegénnyé lettél, hogy mi a Te szegénységed által meggazdagodhassunk. Magasztalunk azért, hogy külön ünnepet szereztél nekünk arra, hogy emlékezzünk erre a Te csodálatos cselekedetedre, amely oly hatalmas, oly fenséges, hogy titok számunkra, nem tudjuk teljes mértékben megérteni, de mégis miénk lehet mindazoknak az öröme, hite és reménysége, akik ezt hit által el tudták fogadni, meg tudták ragadni. Szeretnénk, hogyha ez a mi ünneplésünk is ugyanígy Téged dicsőítene és magasztalna, mint akkoriban, nemcsak az angyalok, hanem a pásztorok, a napkeleti bölcsek, vagy sokan másoknak az öröme és szíve. Szeretnénk ezt kérni, Urunk, nemcsak magunk számára. Szeretnénk, hogyha a családjaink, szeretteink, ismerőseink élete is megtelne ezzel az örömmel, és ezzel az Irántad való dicsérettel.

Ezért kérünk alázatosan, hogy szólalj meg most is, hirdettesd a Te ígétet a Te személyedről, hadd csodálkozzunk Rád, és Benned hadd találjunk olyan Urat és Megváltót, akibe vethetjük egyedül reménységünket, bizalmunkat minden helyzetben, minden állapotunkban! Így kérünk, áldd meg esti alkalmunkat, áldd meg az ige hirdetését és hallgatását egyaránt, segíts, hogy a Te szavad ne szóljon hiába, hanem a szívünkben termő talajra hadd találjon, ott munkálkodjék, élet fakadjon belőle, és Téged dicsőítsen! Így kérünk, legyen áldásod istentiszteletünkön, legyen számunkra áldássá, neved számára pedig dicsőségessé!

Krisztus nevében kérünk, hallgass meg!

Ámen.

Igehirdetés

A mögöttünk lévő időszakban úgy gondolom mindannyian belefutottunk számtalan olyan reklámba, plakátba, hirdetésbe, amelyek sok jó tanácsot adtak nekünk azzal kapcsolatban, hogyan teremtsünk karácsonyi hangulatot, hogyan érjük el azt az érzelmi állapotot, amit mi azonosítunk karácsony ünnepével. Különböző hagyományok, különféle szokások vannak családjainkban. Valaki számára a karácsonyi édességek, sütemények illata az, ami kiváltja ezt az érzést, ezt a hangulatot; valaki számára a fények, a feldíszített ház, lakás az, ami ünnepivé teszi a környezetet, és segít egy kicsit elcsöndesedni, a hétköznapi rohanásából kiragadva az ünnepre figyelni. Sokan úgy gondolják, hogy a karácsonyi hangulatot valami más teremti meg, nem a külsőségek, hanem valami belső dolog, valami cselekedet. Pl. az, ha adakozunk, ha gyűjtünk szegényebb családoknak, ahogyan a gyülekezetünk is tette, cipősdobozokba lehetett különféle ajándékokat készíteni gyerekeknek; vagy ha meglátogatjuk egyedül élő szeretteinket, akikkel már régen találkoztunk; és sok más, ehhez hasonló jócselekedet teremti meg a hangulatot. Akárhogy is gondoljuk, mindegyik nézetben van egy közös tényező, egy olyan alapgondolat, amely meghatározza az ünnepelésünket, ez pedig az, hogy a karácsonyi hangulatot nekünk kell valamilyen formában megteremtenünk, mert az magától nem fog csak úgy létrejönni, valahogyan ki kell váltani az emberi szívből ezt az érzést.

A sok reklámot, plakátot, plázát, sürgést-forgást látva elkezdtem azon gondolkodni, hogy vajon az első karácsony alkalmával milyen „hangulatban” voltak azok az emberek, akik találkoztak karácsony igazi csodájával, az emberré lett Istennel, Jézus Krisztussal. Milyen volt az első karácsony hangulata? A választ természetesen az ígében, a Bibliában találjuk meg, és látni is fogjuk, hogy az akkori emberek érzései, gondolatai teljesen eltértek a mai karácsonyi hangulatnak nevezett érzésektől. Röviden szeretném át-
futni Lukács evangéliumának 1. és 2. fejezetében azoknak az embereknek

a reakcióit, akik találkoztak Jézus Krisztussal, és elhitték, hogy Őbenne Isten elküldte a személyes Megváltónkat és Szabadítónkat. Ez ugyebár szemmel nem volt látható, Ő csak egy kisgyermek volt, de a hit, a reménység mindig többet lát meg, mint amit a szem. Azok az emberek, akik részesei voltak a karácsonyi történetnek, hogyan reagáltak Krisztus születésére? Az ő viselkedésükből meg fogjuk érteni, hogy Isten Szentlelke igazából mit is akar a mi szívünkben ilyenkor ünnepekkor – de majd látni fogjuk, hogy nem csak ünnepekkor – munkálni.

Kezdjük Erzsébettel a felsorolást, Mária unokatestvérével, Keresztelő János édesanyjával. Mária, mikor még csak várandós volt, elment Erzsébethez, és elmondta neki, hogy ő lesz a Messiás édesanyja. Isten ezt kijelentette neki. Erzsébet válaszáat a Lukács 1,41-gyel kezdődő részben olvashatjuk, a lényege az, hogy elkezdi áldani és dicsérni Istent ez az idős asszony. Többek között beszélt arról, hogy Isten áldó Isten. Áldottnak mondják majd Máriát, és áldott lesz a gyermek is, és azt is mondja, hogy boldog az, aki hitt Istennek, mert Ő beteljesíti mindazt, amit ígért neki. Erzsébet válasza – amikor találkozott Jézus Krisztussal, aki még meg sem született, ott volt édesanyja méhében – az volt, hogy dicsőítette és magasztalta Istent.

Nézzük meg az ő férjét, Zakariást, aki Izráel népének főpapja volt, Keresztelő János édesapja. Mikor ismét tudott beszélni – mert megjelent neki korábban egy angyal, elmondta, ki lesz majd az ő fia, és hogy majd születni fog a Megváltó, és ő ezt nem hitte el, ezért megnémult –, miután Isten ismét megnyitotta az ő száját, mik voltak az első szavai? Elkezdte magasztalni az Urat. Ezt olvassuk rögtön Zakariás dicséretében: *„Áldott az Úr, Izráel Istene, hogy meglátogatta és megváltotta az Ő népét”* (Lukács 1,68). Zakariás elhitte végre, hogy eljön a Messiás, és szívében a válasz, amit a Szentlélek munkált, az volt, hogy magasztalta, áldotta Istent, és ez a válasz megegyezett felesége válaszával! Boldogok azok a házaspárok, akik így együtt tudják dicsérni Istent!

Most ugorjunk Krisztus születéséhez, és nézzük meg, hogy a pásztoroknak megjelenő angyaloknak mi volt a válasza arra a csodára, hogy Betlehemben megszületett a Megváltó. Egyetlenegy angyal jelentette ki a pásztoroknak a csodát, és hallotta ezt a többi angyal is, és ők is, megjelenve, mit tettek? Elkezdtek énekelni magasztalni az Urat. A Lukács 2,13-14-ben olvashatjuk a jól ismert angyali dicséretet: *„És hirtelenséggel jelenék az angyallal mennyei seregek sokasága, akik az Istent dicsérik, és ezt mondják: Dicsőség a magasságos mennyekben az Istennek, és e földön békeség, és az emberekhez jó akarat!”* Mi tehát az angyali sereg válasza arra az örömhírré, hogy megszületett a Megváltó? Dicsőítették Istent, úgy, mint Erzsébet és Zakariás.

Mi a helyzet a pásztorokkal? Mi volt az ő reakciójuk? Hallva az angyali kijelentést, elmentek, meglátták Máriát, Józsefet és a kisgyermeket, majd *„a pásztorok pedig visszatértek, dicsőítvén és dicsérvén az Istent mindazok felől, amiket hallottak és láttak, amint nekik megmondattott”* (Lukács 2,20). A pásztorok szívét Isten Lelke Isten dicsőítésére indította.

Később, a születés után 40 nappal Mária és József felutazik Jeruzsálembe, hogy áldozatot mutassanak be Máriáért, ami akkoriban szokás volt, és ott a templomban összetalálkoznak Simeonnal. Egy idős férfi, egy gyülekezeti tag, de Isten megígérte neki, hogy meg fogja látni a Messiást, a Krisztust. És amikor találkozott vele, mit mondott? Áldotta Istent, hogy megláthatta saját szemével azt az üdvösséget Krisztus személyében, amit Isten készített az embernek. Nem látott többet a szemével, mint egy kisgyermeket és a szüleit, de hite által meglátta Isten csodálatos Szabadítóját, Megváltóját, akit elküldött. És ez arra vezette őt, hogy dicsérje Istent. Ugyanabban az órában a jeruzsálemi gyülekezet másik tagja, Anna, egy idős prófétaasszony, özvegyasszony meglátta Krisztust, és *„hálát adott az Úrnak”* (Lukács 2,38). Látta ezt az átlagosnak kinéző kisgyermeket, és dicsérte érte Istent!

Később pedig, amikor a napkeleti bölcsek megérkeztek Jeruzsálembe, mit mondtak, miért jöttek? Azért jöttünk, hogy imádjuk a megszületett Királyt (Máté 2,2). Imádni jöttek. És amikor Isten elvezette Krisztushoz őket, ezt is tették: leborulva imádták Őt.

Úgy vélem, hogy látjuk, Testvérek, a közös vonásokat és reakciókat ezekben az esetekben, hogy mi volt a karácsonyi „hangulat” lényege ezeknek az embereknek. Két szóval hadd foglaljam össze: Istent imádták. Istent dicsőítették. Az eredeti karácsonyi „hangulat” lényege az Istenre figyelés, összpontosítás volt. Bármennyire is csodálatosnak tartjuk a földi dolgokat, akármennyire is szeretjük a családjunkat, a barátainkat, az ételeket, az ajándékokat, a szeretetet és minden más egyebet, azok az emberek, akik valóban átérték Krisztus születésének csodáját, nem ezekre a földi dolgokra figyeltek és összpontosítottak, hanem szívüket és figyelmüket felemelték Istenhez, Őt dicsőítették, áldották és imádták. Ez volt az ő válaszuk Krisztus születésére, és ettől a választól mi sem térhetünk el. Bármennyire is világi ünnep lett a karácsony, amelyben Krisztus neve gyakran meg sem említetik, de az eredeti ünnep ide vezethető vissza. Ha van valamikor megkülönböztetett ideje Isten tiszteletének, hát akkor a karácsony ünnepe különösen is az! Ha nincs időnk karácsonykor Istent imádni, akkor teljesen félreértjük és félremagyarázzuk ezt az ünnepet. Mert karácsony különösen is Isten tiszteletének ideje, ahogy az említett példákból láthatjuk. Az istentisztelet lényegét pedig hadd foglaljam röviden össze: a szív olyan magatartása, amely során annyira megtelik Isten személye (ki-

csoda Isten?) és munkája (mit tett értem?) iránti csodálattal és hálával, hogy átadja magát a dicséretnek és imádatnak. Karácsony tehát különösen is Isten imádatának, tiszteletének ideje. De milyen is ez az imádat? Milyennek kellene lennie a mi istentiszteletünknek? Különösen ilyenkor, ünnepekkor, de nem csak ekkor. Az igét nézzük meg, Testvérek, mert abban találjuk meg a választ.

Egy személy reakcióját szándékosan, tudatosan kihagytam, mégpedig Máriáét, Urunk édesanyjáét. Az ő válaszát a Lukács 1,46-tal kezdődő részben találjuk, amit fel is olvastam. Mondhatjuk, hogy ő volt a legközelebb Krisztus születéséhez, mivel ő szülte Őt. Olyan bensőséges kapcsolatban volt a gyermekkel, mint senki más. De nemcsak édesanyaként, hanem hívő emberként is. Mi volt az ő válasza Krisztus eljövetelére, még mielőtt megszülte volna Őt? Mert ezt az éneket, amit felolvastam, még a születés előtt mondatta el vele a Szentlélek. A 46. versben ezt mondja: „*Magasztalja az én lelkem az Urat*”. Ezután pedig egy gyönyörű himnusszal, énekkel dicséri Istent. Mária tudta, hogy kicsoda a fiú, akit a szíve alatt várt, mert Isten kijelentette neki az angyal által. Mária tudta, hogy a Megváltó jön el az Ő személyében, és neve Immánuel lesz, azaz velünk az Isten. Erzsébet válasza megerősítette őt ebben, és mikor Erzsébet is dicsérte ezt a magzatot, Mária szíve megtelt dicsérettel. De félreértés ne essék: nem csupán az anyaságért adott hálát, hanem azért, mert hitte, hogy gyermeke az ő személyes Szabadítója is lesz. A 47. versben ezt meg is vallja, hogy Krisztus lesz az ő Szabadítója, aki elveszi az ő bűneit. Mária ezek után imádja Istent, ami nekünk is például szolgálhat, hogyan éljük meg az igazi karácsonyi „hangulatot”.

Mária énekén keresztül röviden szeretném megnézni, hogyan is imádja Őt az Istenben bízó lélek, aki hisz Istenben, hogyan éli meg a Krisztussal való találkozás örömét. Most csak 4 jellemzőt szeretnék felsorolni.

Az első, ami meghatározta Mária istenimádatát, az volt, hogy belülről jött. Azt mondja a 46. versben, hogy „*magasztalja az én lelkem az Urat*”, a 47. versben pedig azt, hogy lelke örül Istenben. Az istentisztelet lényegéhez hozzátartozik, hogy belülről kell jönnie, hitből, őszinte hitből. Ez pedig azt jelenti, hogy mind elménk, mind érzéseink, mind akaratunk, azaz egész szívünk részt vesz benne. Az igazi istentisztelet belülről fakad, azaz nem külsődleges. Nem egy formális cselekedet, rituálé, amiben én is részt veszek, de igazából azt se tudom, hogy mit teszek, vagy miről szól az egész. Az istentisztelet nem karácsonyi történetet ábrázoló képek nézegetése, nem orgona vagy kórus hallgatása, nem templomba járás, imádság vagy úrvacsorában való részvétel, amik cselekedetek. Ezek olyan dolgok, amelyek a valódi istentiszteleten történhetnek, de nem azonosak az igazi istentisztelettel. Az igazi istentisztelet lélekből fakad. E nélkül a belső hit és imádat

nélkül végezhetjük az előbb felsorolt dolgokat, hallgathatunk énekeket, olvashatunk Bibliát, hallgathatunk istentiszteletet, de azok üresek, tartalom nélküli cselekedetek lesznek, ha nincs benne a lélek igazi hite és remény-sége. Máriának nem volt szüksége az előbb felsorolt dolgokra ahhoz, hogy lelkében imádjá Istent.

Sajnos manapság pont ez a lényeg hiányzik nagyon sokakból. Vannak olyan alkalmak, amikor istentiszteletünk, imádatunk külsődlegessé, felszínessé és sekélyessé válik. Amikor megszokásból, és nem hitből jövünk Istent imádni, amikor úgy mondunk el egy imádságot, hogy másfelé járnak a gondolataink, amikor éneklünk, de ha megkérdeznének bennünket, hogy miről is szólt az ének, amit előbb oly lelkesen énekeltél, akkor nem mindig tudnánk válaszolni. Az ige arra figyelmeztet és egyben emlékeztet is minket, hogy az istentiszteletnek a belsőkől, lelkünk mélyéből, őszinte hitből kell fakadnia. Az Ézsaiás 29,13-ban a próféta ezt mondta Isten népéről: „*e nép szájjal közelget hozzám, és csak ajkaival tisztel engem*”. Lát-szólag ez jól hangzik, hiszen emberek Istenhez közelítenek, és tisztelik Őt. De sajnos azzal kellett folytatnia a prófétának, hogy a nép „*szíve pedig távol van tőlem*”. Ez a nép ajkaival tisztel engem, de szíve távol van tőlem. Mit mond Ézsaiás próféta? Azt, hogy ez felszínes istentisztelet. Krisztus azt mondta ezzel kapcsolatban, hogy Isten Lélek, és akik Őt imádják, azoknak lélekben és igazságban kell ezt megtenniük (János 4,24), őszinteséggel. Az igazi istentiszteletnek tehát bennünk kell elkezdődnie, és ezek kifejeződése lesz majd az éneklés, az imádság és minden más egyéb külsődleges dolog, amit nem kell elvetnünk, de belülről kell fakadnia.

Másodszor, Mária énekéből azt tudjuk meg, hogy az igazi imádat – más, jobb szót nem találtam erre, – intenzív, erő van benne. A 46-47. versekben két kifejezést használ Mária, és ezek utalnak erre: a *magasztalja* és az *örvendez* szavak. A magasztalja szó görög eredetije a megalüno. Az első fele a mega szó, ezt talán értjük, mert manapság is szoktuk használni, azt jelenti, hogy nagy. A teljes szó pedig azt jelenti, hogy megnagyobbít, nagyvá tesz. Ezt a kifejezést olyan dologra használták, amely kiterjedt volt, amit nagyra becsültek, amit az ember maga fölé helyezett. Ezért társították ezt a szót az Isten dicsőítése, magasztalása jelentéséhez is. Mert az igazi istentisztelet nem olyan, amit el lehet rejteni, vagy csak úgy halkan csinálni. Az igazi istentiszteletben intenzitás, erő van, mivel Isten dicsőségének nagyságát érzi meg az ember, és az indítja őt arra, hogy erővel, örömmel dicsérje Istent.

A 47. versben szereplő örvendez szó is hasonlót fejez ki. Itt nem az egyszerű, visszafogott örömről van szó, hanem ez a szó azt jelenti, hogy rendkívül örülni, hangosan örülni. Ez egyfajta nagy és túláradó öröm, amit az ember nem bír magába fojtani. Mária ezt érezte, mert elhitte, ki az, aki szü-

letni fog: az ő Szabadítója. Az 1Péter 1,8-ban is erről olvashatunk, amikor Péter apostol azt mondja, hogy Krisztusban a hívők „*kibeszélhetetlen és dicsőült örömmel örvendeztek*”. Mária tehát nemcsak néhány szép gondolatot mondott el csendesen magában, hanem szíve megtelt az Úr iránti dicsérettel és imádatokkal, és ez kicsordult belőle. Ebben nincs semmi felszínesség vagy erőtlenség, hanem intenzív, örömteli dicsőítés. Ez az öröm és dicsőítés jelenik meg a hívő ember szívében, amikor a Bibliát olvasva Isten valami igazságra, felismerésre vezet el, és ennek hatására elkezd annyira örülni, hogy dicsőíti Istent mindazért, amiről az igében beszélt. Ez az öröm jelenik meg, valahányszor Krisztus jelenik meg nekünk az igében, vagy az életünk eseményei alakulásában meglátjuk, megsejtjük Isten kezét, amely ott munkálkodott, vagy megőrzött, vagy megvédett bennünket, vagy megszabadított valamitől, és az emberben felfakad az öröm.

Mária éneke azt a kérdést teszi fel nekünk, hogy mikor örültünk ennyire az Úr igéjének, vagy egyáltalán örültünk-e már az Ő személyének így? Örültünk-e már Krisztusnak, hogy Ő az én személyes Megváltóm és Szabadítóm? Örömhír-e ez nekem, vagy csak egy információ, amit hidegen tudomásul veszek, és megyek tovább, mintha semmi sem történt volna? Vagy pedig hit által elfogadom, és megváltoztatja az életemet, és örömet ad, amely engem Isten dicsőítésére vezet? Örültünk-e már így Krisztusnak, vagy egyszerűen csak annak, hogy Isten üdvösséget készített számunkra? Mikor imádtuk Istent csak azért, hogy Krisztusban megmentett minket, megbocsátott nekünk minden bűnt? Mikor örültünk annak, hogy örök életünk van, mert Isten megajándékozott bennünket azzal? Sajnos időnként annyira hideggé és közömbössé tudunk válni Isten iránt, hogy ha pl. visszatekintünk az elmúlt évre, és megpróbáljuk felidézni, vagy összeírni egy papírra, hogy mi volt a legnagyobb örömünk, boldogságunk, akkor rádöbbenünk, hogy azok inkább e világi javakhoz, a munkánkhoz, családjunkhoz kötődnek inkább, mintsem Istenhez. Minek örültem? Ott van, hogy Isten ezt tette, vagy hogy Isten személyéből megértettem valamit? Mária öröme emlékeztet és egyben figyelmeztet is minket, hogy van az Úrban és az Ő cselekedeteiben igazi öröm, amely felülmúlja, meghaladja földi életünk eseményeit. A felszínes, öröm és hála nélküli istentiszteletet az Úr nem szereti. Mária imádata kedves volt Neki, őszinte volt, az Urat látta nagynak, és Őbenne volt az igazi öröme, Krisztus személyében.

Menjünk tovább a gondolatmenetben! Harmadszor ez az ének azt árulja el Isten imádatáról, hogy az egyfajta megszokott viselkedéssé, mondhatni életmóddá válik a hívők szívében. A 46. versben a magasztalni ige folyamatos jelen idejű ige, amelyet leginkább úgy lehetne fordítani, hogy az én lelkem folyamatosan magasztalja az Urat. Más szóval, ez az Istent dicsőítő lelkület Máriának egyfajta jó értelemben vett szokása volt. Nem az

a kiüresedett szokás, hanem jó értelemben vett lelkületévé vált ez. Rossz belegondolni, de sajnos így van, és ezért beszélnem kell röviden róla, hogy a legtöbben csak bizonyos időközönként imádjuk és magasztaljuk az Urat. Legtöbbször akkor, amikor eljövünk a gyülekezetbe. Vagy amikor a dolgok úgy mennek az életünkben, ahogyan azt szeretnénk, akkor eszünkbe jut egy köszönöm-öt Istennek dobni. Sajnos azonban ez nem a legőszintébb imádat, mert egyszerűen csak kifejezzük boldogságunkat, hogy megkaptuk, amit akartunk. Ezt a boldogságot gondoljuk mi Isten imádatának, de a kettő nem azonos egymással. Ne keverjük össze! Annak boldogsága, hogy kaptam valamit, nem azonos azzal, hogy Isten személyét jobban megismertem, és az Ő személye csodálattal és örömmel tölt el, ami arra készítet, hogy imádjam Őt. Nagy veszéllyel jár az, ha csak akkor akarunk hálát adni Istennek, ha Isten az élet magaslatain vezet bennünket, csak áldásait tapasztaljuk, és sikerre vezet minket. Ha csak ekkor tudjuk azt mondani az Úrnak, hogy köszönöm, és amikor az élet mélypontjain vezet keresztül minket, nem, akkor az nem folyamatos dicsőítése Istennek. De a Biblia azt mondja, hogy *„mindenben hálát adjatok”* (1Thesszalónika 5,18), mindenben. Ez nem azt jelenti, hogy egyes események miatt köszönetet mondasz Istennek, máskor pedig nem, hanem azt jelenti, hogy Isten személye folyamatosan nagy hatással van rád, és bármi is történik veled és körülötted, ha Őrá gondolsz, akkor azon kapod magad, hogy dicsőíted és imádod Őt azért, aki Ő, az Ő személyéért, folyamatos kegyelméért, irgalmáért, meg nem érdemelt szeretetéért. Ilyen módon az ember egész élete az Úr dicsőítésévé válik. Pál apostol csodálatosan beszél erről, mikor azt mondta: *„mint mindenkor, úgy most is, nagy bátorsággal fog magasztaltatni Krisztus az én testemben, akár életem, akár halálom által”* (Filippi 1,20). No de, Pál, neked se mindegy, akár élsz, akár halsz, nem? Pál azt mondja, hogy lényegtelen, mi történik velem, ha meghalok, én akkor is dicsőíteni akarom Istent. Ha életben hagy, akkor is. Nem a körülmények a lényeg, hanem Isten személye. Ki Ő nekem valójában? Más szavakkal: az élet minden körülményétől és eseményétől függetlenül arra törekszem, hogy Isten felmagasztaltassék az én életemben és szívemben. Ez az Istent imádó élet. Ez egy életforma – ha szabad így fogalmaznom –, egy olyan életstílus, amelyik imádjá Istent. Ha az istentisztelet számunkra vasárnap délelőtt, vagy csak ünnepekkor, karácsonykor történik csupán, és a hétköznapokban nem jelenik meg, akkor még nem ismerjük Istent olyannak, aki méltó arra, hogy a nap 24 órájában Őt dicsőítsük. Akkor sajnos vagy bűneink, vagy az áll ennek útjában, hogy magunkat többre tartjuk az Úrnál.

Mert a negyedik dolog, amit megtanulhatunk Mária esetéből, az, hogy Isten igazi imádatához őszinte alázat szükséges. Mária ezt a 48. versben mutatja meg nekünk, amikor azt mondja: *„Mert rátekintett az Ő szolgálá-*

ló leányának alázatos állapotára”. Ez az érzés átjárta Mária szívét. Cso-
daként élte meg, hogy Isten egy olyan alacsony helyzetben lévő emberre,
mint ő, rátekintett egyáltalán, és ilyen magasba emelte, felmagasztalta,
hogy ő legyen a Megváltó édesanyja. Mária igazából alázatos volt, és ez
segítette őt abban, hogy kifejezze az Úr iránti imádatát. Hiszen gondoljuk
végig: a büszkeség mindig az istentisztelet útjában áll, mert a büszkeség
azt jelenti, hogy versengek Istennel. Ahelyett, hogy mindig Őrá gondol-
nék, mindig magamra, az én érdekeimre, az én dolgaimra gondolok. A leg-
többünk annyira büszke, hogy csak magunkra koncentrálunk. Ha boldog-
gok vagyunk, az azért van, mert megkaptuk, amit akartunk, úgy alakulnak
a dolgaink, ahogyan azt elképzeltük. Ha szomorúak vagyunk, az azért van,
mert valaki elrontotta a tervünket. Nem imádkozunk állandóan, mert nem
Istenben élünk folyamatosan, nem körülötte járnak a gondolataink, ha-
nem inkább magunkkal vagyunk elfoglalva. Nem az a kérdés, a munka-
helyen elvégzem-e a munkát, vagy nem, hanem hogyan végzem el: Isten-
nel együtt, Isten gyermekeként, vagy pedig Önélküle? Nem az a kérdés,
van-e családnak, vagy nincsen, nem az a kérdés, hogyan vagyunk együtt
szeretteinkkel, hanem hogy közben ott van-e Isten, vagy nincs? Mert akár
egyedül vagyok, akár családdal ajándékozott meg az Úr, mindig az a kér-
dés: Ő ott van-e? Ő velem van-e? Ott van-e a szívemben? A büszkeség
mindig versenyezni fog Istennel, és mindig ki fogja oltani az imádatot a
szívünkben, mert csak önmagára képes gondolni. Az imádat az alázatos
szívben születik meg.

Itt van pl. Mária, azt mondja: én egy senki vagyok, egy alázatos szol-
gáloeány, egy semmi, egy názáreti szegény család gyermeke. Ki vagyok én,
hogy a hatalmas Isten rám tekintsen egyáltalán? Nemhogy még engem
felmagasztaljon azzal, hogy a Megváltója édesanyja legyek! És Isten ráte-
kintett alacsony helyzetemre – meglátta ezt Mária –, és ezért dicsőítette
Istent. Bárki, aki Istent imádni jön, annak ilyen alázattal kellene Hozzá
jönnie. A belül „üres” emberek, akiknek sok fájdalomuk van, akik tudják,
hogy nincs önmagukban erejük, értékük, nincs érdemük, amit felmutat-
hatnának, azok fogják meglátni, hogy elárasztja őket Isten kegyelme, jó-
sága és irgalma, és ezért imádni fogják Őt. Azok az emberek, akik valaki-
nek hiszik magukat – akiknek sok mindenük van, legalábbis úgy érzik,
hogy meggazdagodtak lelkiükben is, holott semmijük nincsen –, nehezen
imádkoznak, és csak akkor boldogok, ha kapnak valamit. Ha nem kapnak
semmit, akkor boldogtalanok. A Biblia azt mondja, hogy Isten ellenáll a
kevélyeknek, és az alázatosoknak kegyelmet ad (Jakab 4,6). Ilyen alázatos
lelkületet adott Máriának.

Ha mi lettünk volna Mária helyzetében, mi lett volna a mi reakciónk?
Sajnos magamról is el tudom mondani, de sokakról, hogy bizony emberi-

leg reagáltunk volna. Az angyal kijelentette volna azt a csodát, amit Isten készített, és akkor az ember azt gondolná: ó, hát én tudom, hogy milyen jámbor vagyok, de hogy Isten ilyen dologgal tiszteljen meg engem? Biztos sok csodálatos dolog lehet bennem, amit én nem is látok. És az ember elkezd magát dicsőíteni, de ez meglehetősen emberi válasz. Máriának nem voltak ilyen gondolatai. Úgy értem, abban a pillanatban, amikor megtudta, hogy egy Megváltót fog küldeni Isten, Istent kezdte el dicsőíteni.

Önmagára Mária csak egy pillanat erejéig gondolt, mégpedig úgy, hogy Isten meg fogja őt váltani, őt, a haszontalant, a méltatlant, az alacsonyrendűt, a bűnöst. Ebben tekintett csak magára, és minden másban Istenre nézett. Ez a gondolat is csupán egy szempillantásig tartott, mert ha az énekét elolvassuk teljes terjedelmében, azt látjuk, hogy Istenről szól, nem Máriáról. Ha valami nagy dolgot érünk el, valami nagy áldást, valami kitüntetést, vagy valami nagy pozíciót kapunk, hajlamosak vagyunk mindig a sikerünkről beszélni. „Az én lelkem dicsőíti magamat.” Ez a mi üres, istentelen korunk lelkisége: az emberimádat, az önimádat. Mária nem magára nézett, hanem Istenre, és Őt imádta. Az első gondolata az az Isten volt, akitől minden áldás, minden ajándék, minden kegyelem, minden jó dolog származik. Ez az imádat lelkülete, amely az alázatban gyökerezik.

Összefoglalom: hogyan imádjuk az Urat? Teljes szívünkkel, bensőnk-ből, őszinte hittel, szeretettel, amely intenzív hálában és örömben tör elő nem időnként csupán, hanem folyamatosan, mivel az az alázat uralkodik bennünk, hogy egy szent Isten felemel egy olyan haszontalan bűnöst, mint én, és megváltja őt. Ilyen imádattal válaszoltak mindazok, akik meghalották Krisztus születésének hírére, és elhitték azt, akik igazából találkoztak Ővele, még ha csak újszülöttként is, és még nem tudtak semmit a Golgota keresztjéről, hangsúlyoznám. Ilyen karácsonyi lelkületet, alázatot, örömet adjon mindannyiunknak az Úr, erősítsen meg bennünket, ha már megadta. Ha esetleg elfelejtettük volna már, akkor irányítsa a szívünk figyelmét ezen az ünnepen különösen is, de minden egyes nap az Ő személyére, Krisztus csodálatos voltára, akiben mindig lehet örömünk. Lehet, hogy az élet nem fog változni, ugyanúgy megmaradnak a betegségek, a kudarcok, a fájdalmak, a nehézségek, de egy olyan örömet akar Krisztus személyében adni nekünk Isten, aki mindörökké megmarad, minden helyzetben. Így imádjuk Őt, és ilyen hitet adjon nekünk az Úr!

Imádkozzunk!

Mennyei Édesatyánk az Úr Jézus Krisztus által, szeretnénk dicsérni és magasztalni Téged azért, mert már Krisztus megszületése és eljövetele előtt is felmagasztaltad Őt, már a próféták is Őt dicsérték és magasztalták Királyként, főpapként és főprófétaként, és elmondták, hogy Ő a mi egyetlen

reménységünk, bűneink bocsánatát Ő szerzi meg egyetlenegy áldozatával a kereszten. Köszönjük, hogy mikor megszületett, az igédben említett elődeink életében és szívében is azt a hitet erősítetted, hogy nemcsak egy gyermeket látnak, nemcsak egy ember születik, hanem az Ő személyes Megváltójuk, Szabadítójuk. Ebben a hitben örömük, békességük és boldogságuk volt, olyan, amely arra indította őket, hogy Téged imádjanak és magasztaljanak.

Hálát adunk, hogy minket is keresel ugyanezzel az egyszerű, de világos örömhírrrel, hogy kicsoda a Te szent Fiad. Kérünk, nekünk is adj ilyen örömet, ilyen hitet, ilyen reménységet Őbenne, és hogy mindez valóban Szentlelked munkája révén indítson minket neved őszinte imádatára, magasztalására, nemcsak énekeinkben, nemcsak énekléssel, nemcsak itt az istentiszteleten, hanem odaszánt életben, amely otthon, a munkahelyen, a barátok között vagy a gyülekezetben gyönyörködik a Te személyedben, és Téged akar szolgálni, Neked akar engedelmeskedni, Téged akar viszontszeretni, hiszen Te jöttél el előbb, és Te kerestél meg előbb bennünket, és mi csak erre a Te hívásodra és keresésedre válaszolhatunk. Add, Urunk, hogy ezt mindennap megtehessük! Ezért adj nekünk ilyen hitet, amely Téged követ a mindennapok során, és egyedül csak Benned bízunk!

Könyörgünk azokért, akiknek különösen is fájdalmas az ideai ünnep, akár azért, mert szeretteiket veszítették el, vagy azért, mert valami nagy fájdalom, valami nagy teher helyeződött rájuk, ami megváltoztatta életüket. Kérünk, hogy számukra is hadd lehessen az örök evangélium, az örök örömhír bátorító, erősítő, Hozzád vivő és erőt adó!

Kérünk, áldd meg családdal való találkozásainkat! Add, hogy ne csak egymásnak, és ne csak az adott ajándékoknak örülhessünk, hanem Tebenned, és hadd tapasztaljuk meg annak örömét, milyen az, amikor a családdal együtt Téged imádkozhatunk és magasztalhatunk!

Kérünk a betegekért, kórházban vagy otthon fekvőkért, add nekik is, hogy az ünnep teljessé lehessen ebben az örömben, hiszen nem a körülményeink, nem a díszek, nem az illatok határozzák meg az ünnepet, hanem az, aki Te vagy! Így kérünk, hogy mindannyiunk számára Krisztus személyét tedd még fontosabbá, és add, hogy egész életünket hadd jellemezze ez, hogy mindenben hálát adhassunk Neked, mindenkor!

Kérünk, őrizd és vezess bennünket, és most, az úrvacsorában is Szentlelked erősítsen meg minket abban, hogy egyedül Krisztusra és az Átala elvégzett váltságra van szükségünk! Köszönjük, hogy mindezt testvéri közösségben élhetjük meg. Kérjük, Urunk, hogy valóban Te dicsőíttessél mindannyiunk szívében, őszinte alázattal, mégis Benned örvendező és bízó lélekkel áldj meg most bennünket, és áldd meg majd az ünnepünk hátralevő részét, és a hétköznapjainkat is! Mindezt tedd úgy, hogy egye-

dül Krisztusban bízunk, és Őt igyekezzünk szeretni úgy, hogy az Ő parancsolatait meg akarjuk tartani!

Maradj és őrizz bennünket a hitben, kegyelmedből, Krisztusért!

Ámen.

445,3-5 ének

3. Teremtő Atyám, Úr Isten, / Ki engem örök időkben
Szent Fiadban szerettél:
Ő engem magának jegyzett, / Szentlélekkel elpecsétlett,
Megtisztított vérével.
Vigadj, és adj, szívem, hálát, Istent imádd, hogy mennyégben
Üdvösséget szerzett nékem.
4. Szóljon tehát az orgona, / Gyönyörűséges muzsika,
Ujjongva énekeljek,
Hogy megváltó Jézusomnak, / Drága szép kegyes Uramnak
Szerelmében örvendjek.
Zengjen, pengjen vigasságos, buzgóságos hál'adó szó,
Nagy az Úr, ezekre méltó.
5. Ily kedvvel vigad én szívem, / Mert drága kincsem az Isten,
Ki kezdet s vég mindenben.
Ő engem dicséretire, / Mennybe viszen nagy örömré,
Min tapsolok szívemben.
Ámen, ámen! Jövel, Uram, szép koronám, jöjj sietve:
Téged várlak reménykedve!